

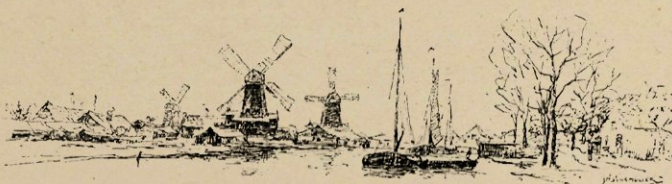
door een smalle strook weiland of moesgrond, stadsgebied dat voorloopig onbebouwd blijft, bezwaard als het is met lasten die enkele honderden meters verder, onder een andere gemeente, minder drukkend zijn.

Wie zich dan ook begeven wil geheel buiten de stad en het stadsgewoel en door niets meer herinnerd wil worden aan het koortsachtig leven in de straten en op de pleinen, maar zich geheel buiten gevoelen in de stilte en de rust van het land, kan niet volstaan met de stadsgrenzen te overschreden. Hij moet verder gaan dan de Overtoom en hij zal de wieken van de molens zien afsteken tegen den onbegrensden Hollandschen hemel en zich kunnen verbeelden dat hij aan de Zaan is.

Maar de Amsterdammer doet dat niet, dan bij zeer zeldzame uitzondering.

Alleen de kunstenaar raakt somtijds op die wegen verdwaald, zoo dichtbij gelegen en toch zoo weinig begaan. Hij vindt er fraaie plekjes, waar ongesnoeide boomen oprijzen naast de wijde waterplas en de boer zijn puntertje, waar hij de nauwe en ondiepe slooten van zijn weiland mede kan bevaren, in het riet geschoven heeft; plekjes waar het zoo stil en eenzaam is, dat de stedeling er een vreemd gevoel van onbehagen over zich krijgt en er zich over verwondert dat er onder het dak dat hij voor zich ziet menschen wonen, die des avonds den rooden gloed kunnen zien die de tienduizenden lichtjes van de stad op het uitspansel werpen en die toch, jaar in jaar uit, leven blijven in de eenzaamheid en gedruischloosheid, opstaan als de stad nog in diepe rust verkeerd en zelf rusten gaan als nog alles vol leven en beweging is op den steenen bodem waar viermaal honderd duizend menschen dicht bijeen, naast, onder en boven elkander leven.

De Amsterdammer is te vast overtuigd dat zijn stad geen omstreken heeft, dan dat hij veel in haar naaste omgeving zou ronddwalen. Hij zoekt de natuur verder van huis of leeft en sterft zonder haar ooit gekend te hebben.

Gezicht op de Kattensloot.

Gezicht op den Binnen-Amstel.